

A rendvédelmi felsőoktatás mint a belügyi tudományosság egyik oszlopa

Higher Education in Law Enforcement, as a Pillar of Science in the Field of Interior Affairs

Pallo József

Dr. PhD. tudományos dékánhelyettes, habilitált egyetemi docens,
büntetés-végrehajtási ezredes
Nemzeti Közszerződési Egyetem, Rendészettudományi Kar
pallo.jozsef@uni-nke.hu

Magyar
Tudomány
Akadémia

Absztrakt

Cél: A tanulmányban az elmúlt félévszázad belügyi tudományos fejlődésének íve rajzolódik ki, érintve annak legfontosabb személyi, oktatási, szakmai és tudományos szegmenseit. Ennek eredményeképpen plasztikus képet kaphatunk azokról a tendenciákról, amelyek a változó társadalmi berendezkedéseken átívelően formálták a belügyi tudományosság képét. A tanulmány céljául tűzi ki a jövő legnagyobb felsőoktatási kihívásainak való megfelelés lehetséges útjainak kijelölését, különös tekintettel a nemzetközi tudományos láthatóság egyre növekvő szerepére.

Módszertan: A tanulmányban a történeti komparatív megközelítés alapján kerültek azonosításra a lényegi elemek, illetve a jelenlegi nemzetközi tudományos közeg alapértékeinek megfelelően elemző értékeléssel fogalmazódnak meg a jövőre mutató javaslatok.

Megállapítások: A belügyi tudományosság fejlődési íve viszonylag mentes a mindenkori aktuálpolitikai felhangoktól, a szakma érdeklődéssel, bizalommal fogadta a tudomány eredményeit, és azokat a lehetőségekhez képest pragmatikus szemléletmóddal igyekezett hasznosítani. A Nemzeti Közszerződési Egyetem és jogelőd intézményei, többek között a Rendőrtiszti Főiskola, oktatási és tudományos munkájával rugalmasan és jól támogatta a kompakt belügyi munka hatékonyságát. A rendvédelmi felsőoktatás körülményekhez való jó alkalmazkodási képességét szemléletesen mutatja az önállóvá vált honi rendészettudomány egyre nagyobb nemzetközi elfogadottsága, amelyet a minősített külföldi szakfolyóiratokban megjelenő tanulmányok száma is fémjelez.

Érték: A szakmaspecifikus rendészettudomány profiljának megőrzéséhez kiemelten fontos, hogy a jövő egyetemi tanárai és esetlegesen az MTA doktori a szakmából indult oktatók közül kerüljenek ki. Ennek a hosszú útnak egyik fontos mutatója a megfelelő tudományos és tudományometriai teljesítmény, amelynek jövőbeli fontosságát illetően ad iránymutatást és viszonyítási pontot a tanulmány.

Kulcsszavak: belügyi tudományosság, felsőoktatás, tisztképzés fejlődése, tudománymetria, D és Q besorolású tanulmányok

Abstract

Aim: The paper depicts the development arc of the study of interior affairs, focusing on its last five decades, addressing its most important professional, educational, scientific and personal aspects. As a result, we will be able to put together a concise view of the tendencies that reach beyond societal structures to shape and influence the progress of interior science. This paper will also attempt to designate a pathway along which adherence to the future challenges of higher education would be possible, particularly so in the case of scientific endeavours aspiring for international audiences, which phenomenon is receiving an increasing focus.

Methodology: The paper will identify the most significant elements via a comparative-historical method, and will also address future challenges by offering suggestions coupled with an analytical evaluation, according to the standards of the international environment.

Findings: The development arc of home affairs-related scientific endeavours is relatively free of political overtones. The achievements of this branch were welcomed by the professionals who – through a pragmatic point of view – tried to utilize these findings. The National University of Public Service (and its predecessors, among others the Police College) through its work in the field of education and science, has been one of the most significant supporting parties to those willing to engage in this field. The adaptability of law enforcement higher education is also concisely depicted by the international peers' increasing awareness of the field, which is further emphasized by the essays published in certified foreign academic journals.

Value: In order to preserve the profile of profession-oriented law enforcement science, it is crucial to ensure that the professors of the future emerge from the professionals working in the field. One of the most important indicators of this long road is and adequate scientific and scientometric performance and research, the importance of which is further outlined in this paper.

Keywords: internal and home affairs, higher education, the training of cadet officers scientometrics, D and Q-level essays

„*Tempora mutantur nos et mutamur in illis*”, azaz változnak az idők és velük változunk mi is. Azt hiszem, hogy ez a Horatiusnak tulajdonított szállóige fejezi ki legjobban azt a szükségképpen mozgó mozgást, amellyel minden tudomány fejlődését jellemezhetjük. Természetesen a tudomány térhódítása, fontossága sok tényezőtől függ, amelyek egymásra hatása vagy szerencsés esetben kedvező együttállása alapjaiban meghatározza annak társadalmi beágyazottságát. A mérvadó körülmények közül, megítélésem szerint, a legfontosabb a mindenkori történelmi éra, amely az adott korszak (jog)politikai klímájában is visszatükröződik, és formáló hatással bír. Éppen ezért, amikor a rendészeti felsőoktatás elmúlt fél évszázadának tudományos fejlődési ívét vizsgáljuk, nem vonatkoztathatunk el mindettől és szükségképpen egyfajta történelmi áttekintést kell tennünk. Megtisztelő feladatnak tekintem, hogy mint a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar jelenleg hivatalban lévő tudományos dékánhelyettese végig kalauzolhatom a tisztelt olvasót ezen az úton, és felidézhetem a mögöttünk hagyott ötven év fontosabb állomásait, eseményeit, illetve néhány gondolatot fogalmazzak meg a jövő belügyi tudományosságának erősítése érdekében.

A kezdetektől a rendszerváltozásig (1971–1990)

Közismert tény, hogy a Rendőrtiszti Főiskola (továbbiakban: Főiskola) 1971-ben nyitotta meg kapuit¹, és ezzel egyidejűleg pontosan meghatározták az intézmény feladatait is. A korabeli döntéshozók igen magasra tették az elvárásokat, mert komplex feladatrendszert határoztak meg, amely célul tűzte ki a belügyi munkát segítő témákban való tudományos kutatást és a tudományos „káderképzés” feladatait is. Ennek táptalaja az MSZMP KB 1968 júniusában elfogadott tudománypolitikai irányelvekről hozott határozata² volt, amely a Főiskola létesítésének eszmei alapjait is magában hordozta. Természetesen a tudomány definíciója és annak tartalma a korszellem által erősen befolyásolt volt, hiszen abban az időben a kutatásokat belső szemléleti akadályok jellemezték, amelyek több szempontból is gátolták a tudományos kiteljesedés lehetőségét.

1 A főiskola első parancsnoka dr. Györök Ferenc r. ezredes (később vezérőrnagy) volt, aki 1971–1986 között volt hivatalban.

2 Erről részletesen beszámol a Társadalmi Szemle 1969. évi 7–8. száma.

A közvélekedéssel ellentétben ennek okai elsősorban nem a titkosságban, a misztikumban és a megalapozott kritikai észrevételektől való szégyenlős elzárkózásban jelentkeztek, hanem sokkal inkább a tudományos közlés és a közérdek közötti releváns elhatárolás nehézkességében öltöttek testet. Mindez oda vezetett, hogy az 1970-es években a mai értelemben vett interdiszciplináris tudomány csak a sajátos és korszakhoz kötődő „mikrokozmoszában” érvényesült. Kezdetben csupán egy szakmai helyzet leírását azonosították a tudományos minőséggel, az oktatásban a praktikus ismeretek átadása dominált (kvázi szabályzat ismertetés) és egyidejűleg azok készség szinten való alkalmazásának kialakítása volt a cél. Azon oktatók, akik esetleg megfelelő kvalitással bírtak a tudomány művelésének területén, olyan tudással rendelkeztek, amire a rendszernek kezdetben nem volt igazán szüksége. Fontos lett volna, hogy a kutatások az elemzéssel egy időben jelöljenek meg hipotézisként alternatívákat is annak érdekében, hogy a döntéshozók a tudományos véleményeket figyelembe véve alakíthassák a jövőt. Ezen körülmények hiányában a tudományosság lényegi eleme sérült, így e tétel tartalma nem tudott kiteljesedni. Az 1972/1973. oktatási évre kiadott munkaterv már előírta, hogy a következő tanévben mielőbb létre kell hozni a Főiskola Tudományos Diákkörét, amely összefogja és koordinálja a szakkörök tevékenységét. A tényleges főiskolává válás újabb állomását jelezte a belügyminiszter 07/1973. sz. parancsa a Főiskolai Tudományos Bizottság létrehozásáról. A belügyminiszter ugyancsak 1973-ban arról döntött, hogy az egyes belügyi szerveknél a hagyományosan végzett kutatások körét kibővítve, a tudományos munkát szervezettebbé kell tenni. Ennek érdekében 1974-ben létrehozták a BM Tudományszervezési Osztályt, meghatározták a belügyi kutatóhelyek körét, valamint megteremtették a kutatómunka alapvető feltételeit, amelyek így a belügyi kutatások kibontakozását segítették elő. A Főiskolán e történésnek inspiratív hatásaként egy sokkal mozgalmasabb és lelkesebb tudományos élet indult meg, amelynek dr. Györök Ferenc r. ezredes, parancsnok igyekezett egyre nagyobb teret biztosítani. A tudományos minőséget már ebben az időszakban a Szabó András vezette munkacsoport garantálta.

Az intézmény 1976-os tanterve, amely egy 1983-ig megvalósuló fejlesztési programot is magába foglalt, az oktatás folyamatos korszerűsítését célozta meg. Fontos állomás volt azon előterjesztés, amely a főiskolai oktató és tudományos munka fejlesztésének főbb irányelveit és feladatait tartalmazta.³ Ez a dokumentum képezte az alapját az új és korszerűsített tanterv kidolgozásának, amelynek kialakításakor már hivatkoznak bizonyos ezt megalapozó tudományos kutatásokra. Minden bizonnyal ezek különböző pedagógiai és didaktikai kérdéseket

3 Kibocsátotta az MSZMP Politikai Bizottsága 1981. február 3-án.

vizsgáltak, így nem tekinthetők szakmaspecifikus kutatásoknak, olyannak, amelyek egyébként a gyakorlati munkát lettek volna hivatottak támogatni. A dokumentum lényegét tekintve az akkori tananyag merevségét igyekezett fellazítani, és már akkor az integrált oktatás bevezetését szorgalmazta, törekedve a teljesítőképes tudás kialakítására, melynek érdekében négy tantárgycsoportot hoztak létre. A Főiskola sokáig a hazai felsőoktatás rendszerében egyfajta szigetként működött, amelynek tevékenységét misztikus homály lengte körül. Hozzájárult ehhez, hogy a tudományos fokozat megszerzése, a dogmatikus tevékenység, a publikálás nem volt az oktatói állományt terhelő kötelezettség, legfeljebb jó néven vett elvárás. Mindez azonban természetes volt ebben a helyzetben, mert az oktatói állomány bázisát a korábbi Rendőrakadémia tudományos tevékenység kifejtésére nem kötelezett (és sokszor e munkára egyébként is kevésbé alkalmas) oktatói biztosították. Az első tíz évben mind a felső, mind a középvezetői szinten kuriózumnak számított a tudományos minősítettség, melyet az ELTE ÁJK nagy tudományos reputációval rendelkező oktatóinak rendszeres meghívásával igyekeztek pótolni a Főiskola vezetői. A belügyi ágazatban végzett tudományos tevékenység alapvető elveit és célkitűzéseit a 07/1973. BM sz. parancs határozta meg, amelynek megvalósításához és továbbfejlesztéséhez újabb adalékokkal szolgált a tudományos kádereképzést szabályozó 28/1976. BM sz. utasítás. Az 1974-ben kiadott belügyi tudományos kutatási terv konkrét kutatási témacsoportokat határozott meg, erőteljesen orientálva a kutatni szándékozó rendészeti szakembereket és oktatókat. 1980-ban 32 fő rendelkezett tudományos fokozattal, akik közül 30 fő a különböző tudományok kandidátusa (CSc), illetve két fő az állam- és jogtudományok doktora (DSc) volt.

A fokozatosok körében a dokumentum kedvezőtlennek minősítette a nők (két fő) és a fiatalok számát (mindössze egy fő volt 35 évesnél fiatalabb). A fokozatosok 10%-a túlhaladta a nyugdíjkorhatárt, és 33%-a öt évvel megközelítette azt (Virányi, 2019).

A tudományos szakember-utánpótlás kérdésében csak az 1980-as évek közepétől volt érzékelhető elmozdulás, amelyet jól mutat, hogy az időszakban egyre többen jelentkeztek az akkoriban alapított „dr. univ.” fokozat elnyerésére, valamint már kandidátusi értekezések is születtek (Sz. n., 1984). Az oktatásról szóló 1985. évi I. törvény szellemiségének megfelelően és követve a hazai felsőoktatásban kialakult/kialakuló gyakorlatot, 1985-ben ugyancsak előterjesztés született a polgári főiskolákon rendszeresített oktatói címek és tanári beosztások Főiskolán való bevezetésére. Az időszak fontos eseménye volt, hogy a Minisztertanács 1984. május 10-én jóváhagyott közoktatási és felsőoktatási programja, amely a belügyi képzési és továbbképzési rendszer fejlesztését is előírta, azonban annak tudományos vetületeit csak szükségszerűen érintette. A Főiskola

parancsnoka előremutató módon 1985-ben létrehozott egy kutató tanári állást is, amely már üzenetértékkel bírt és a tudományos munka erősítését szolgálta. Ezt a beosztást Dános Valér töltötte be, akinek a kandidátusi aspirációját is nagyban elősegítette az itt végzett munka. További célként fogalmazódott meg az a tézis, miszerint a BM Személyügyi Főcsoportfőnökségének feladata, hogy erősítsék együttműködésüket az állam- és jogtudományi karokkal a kutatómunkában, a tudományos káderképzésben, a kutatási eredmények közzétételében és a Főiskola oktató-nevelő munkájában (Péter, 1984). Minden kedvező irányú elmozdulás ellenére a tudományos tevékenység elismertségét nem támogatta az a körülmény, hogy a Főiskolán nem volt e területtel önálló felelősségi körben foglalkozó vezető. Fontos állomás volt a fejlődésben, hogy 1986-ban létrehozták a BM Tudományos Munka Szabályzatát, amely elveiben és szellemiségében a Főiskola munkáját dominálta.⁴ A BM Tudományszervezési Osztály 1986-ban előterjesztésben foglalta össze a belügyi oktatási intézmények és a kutatóhelyi tudományos bizottságok közti munkakapcsolatok helyzetével kapcsolatos és fejlesztésére vonatkozó elképzeléseket. A téma időszerűségét egyébként is alátámasztotta a Belügyminisztérium új oktatási koncepciója is, amelyben többek között célul tűzték ki a Főiskola egyetemi szintre történő fejlesztését. Ebből fakadó evidens követelményként fogalmazta meg ez a dokumentum a tudományos munka színvonalának emelését, és a kibocsátott tisztek tudományos munkára való felkészítésének fokozását is. Az 1980-as évek második felétől, köszönhetően a tudományos fokozatot szerzett oktatóknak és más szakembereknek⁵, a korábbiakhoz képest pezsgőbb tudományos szellemi élet indult el a Főiskolán. Ennek kézzelfogható megnyilvánulása volt, hogy elsősorban a Belügyi Szemle című szakfolyóiratban a Főiskola oktatói által jegyzett tanulmányok jelentek meg. Nem feledkezhetünk meg arról a heroikus munkáról, amelyet az oktatók a különböző jegyzetek, tansegédletek elkészítés érdekében végeztek. A BM Tudományos Tanács (továbbiakban: BM TT) 1980-ban megvitatta a tudományos fokozattal rendelkezők⁶ és az aspiránsképzésben részt vevők helyzetéről készített összefoglaló jelentést, majd 1987-ben újra görcső alá vette ugyanezt a területet, amely már biztató elmozdulást mutatott a tudomány megítélését illetően. A tudományos minősítés rendjére vonatkozó jogszabályok 1970-ben és 1983-ban lényegesen megváltoztak, és az újonnan megnyíló lehetőségek jelentős fejlődést eredményeztek. A fokozatszerzés szervezett képzésen kívül, a kész

4 A munkát Stefán Géza irányította és Janza Frigyes felügyelte.

5 Feltétlenül meg kell említeni Katona Géza és Szabó András nevét.

6 A fokozatszerzés első keretei az 1950-es években alakultak ki hazánkban. A tudományos munka és minősítés jogszabályi alapját – a Belügyminisztériumban és szerveinél is – a tudományos minősítésről szóló 1970. évi 9. számú törvényerejű rendelet adta.

disszertáció benyújtásával és megvédésével történt. Az 1980-as évek végére a kezdeti elszigetelt kutatások egyre inkább szervezettekké váltak, jól mutatja ezt a fejlődést, hogy már korábban létrejött a BM Tudományszervezési Osztály, a BM TT, s életre hívták a testületi tudományos bizottságokat is, biztosítva ezzel az intézményesített kereteket. A rendszerváltozás előestéjén a Főiskola már egyre markánsabb eredményeket tudott felmutatni a kutatásokban, illetve az oktatók tudományos minőségének növelésében, azonban minőségi változást csak a rendszerváltozás hozott.

A rendszerváltozástól az egyetemmé válásig (1990–2010)

A Főiskola tudományos tevékenységét alapjaiban új fejlődési pályára állította a rendszerváltozás, amely az intézmény egész oktatói állományától, de a megrendelő rendvédelmi szervektől is szemléletváltozást igényelt a tudományosság szerepét, funkcióját, támogatottságát illetően. A gyakorlati megvalósítás első jeleként még 1989. december 23-án megjelent az 1990. január 1-jétől december 31-ig terjedő időszakra érvényes „új tantervi irányelv”, amely tartalmazta, hogy alapvető elvárás a tudományos kutatások erősítése annak érdekében, hogy a Főiskola egyre inkább a belügyi kutatás egyik meghatározó bázisává váljék.⁷ A Főiskola élén szervezeti és egyúttal személyi változás történt 1990-ben: „főiskolaparancsnok” helyett „főiskolai főigazgató” vezette az intézményt. A Főiskola első főigazgatója Kratochwill Ferenc egyetemi docens lett (Virányi, 2019). A tudományos tevékenység irányítására nem hoztak létre önálló beosztást, a főigazgató munkáját csak az általános és az oktatási helyettes támogatta. Kiemelkedő eredmény volt, hogy a Főiskola csatlakozhatott a Közép-Európai Rendőrakadémiához (KERA), melynek köszönhetően több oktató külföldön folytathatta kutatásait. A magyarországi szervezet vezetését volt oktatóként Magyar József r. ezredes (később dandártábornok) vette át. A rendszerváltozással a Főiskola a közrendvédelmi és bv-szakok kivételével megnyitotta kapuit a polgári életből jelentkező fiatalok számára is, 1991-ben pedig sor került a Vám- és Pénzügyőr Tanszék⁸ létrehozására, továbbá 1992-ben megindult a képzés a határrendészeti szakon is, az újonnan alapított Határrendészeti Tanszék

7 A belügyi szervezeti korszerűsítés folyamatában 1989. december 31-i hatállyal megszüntették a BM Tudományszervezési Osztályt. Jogutódja 1990. január 1-jei hatállyal a Főiskolára telepített BM Közbiztonsági és Szakoktatási Kutatások Programiroda lett, önálló kiadói jogkör nélkül.

8 Megrendelői igényre 1987-ben, még csak levelező tagozaton, de megindult a vámnnyomozóképzés. A tanszék portfóliója az 1991-es megalakulását követően vámgazgatási szakkal vált teljessé, mind a nappali, mind a levelező tagozatos képzésben.

gondozásában. Kratochwill Ferenc 1993-ban bekövetkezett halála után hónapokig – kinevezett – első számú vezető nélkül maradt a Főiskola. Szárnyra keltek olyan híresztelések is, hogy az majd beolvad az akkor még Zrínyi Miklós Katonai Akadémiába.

A szó klasszikus értelmében vett első tudományos helyettes kinevezésére Finszter Géza r. ezredes személyében 1993-ban került sor. Szembetűnő, hogy ebben az évben már hét főállású kutatót foglalkoztatott a Főiskola, amely tény mindenképpen a tudományosság további erősödő jelenlétére utalt. A kutatási tevékenységtől, igazodva a rendszerváltozás eufórikus hangulatához, nagyívű változások előmozdítását várták, amelyben a Főiskola Finszter Géza vezetésével vett részt. Ennek a munkának fontos mozgatórugója volt az Alkotmánybíróság, ugyanis e testület kinyilvánította, hogy a békés rendszerváltozással „jogállami forradalom” zajlott le, így Magyarország jogállammá minősítése ténymegállapítás és program egyszerre.⁹ A rendszethez kapcsolódó már említett kutatások hármas célt kívántak szolgálni: a jogalkotás előmozdítását és megfelelő dogmatikai alapjainak kiépítését¹⁰, a szervezet kialakításának formálását¹¹, valamint a működés és működtetés főbb irányainak kijelölését. A Belügyminisztérium folyamatosan hathatós támogatást nyújtott, melynek letéteményese Janza Frigyes r. ezredes (később vezérőrnagy) úr volt és értékes segítségét ma sem nélkülözzük. Újabb vezetőváltás történt 1994. március 1-jén, amikor Dénes Sándor r. ezredes megbízott főigazgatót követve Dános Valér r. dandártábornok lépett a Főiskola kinevezett parancsnoki beosztásába. A parancsnokot a továbbiakban is két helyettes segítette a tevékenységében: az általános parancsnokhelyettes és az oktatási parancsnokhelyettes, Matej László r. ezredes, aki koordinálta a tudományos ügyeket, s portfóliójába tartozott a kapcsolódó ügyek vitele. Az időszak kiemelt feladata a szükségletalapú (kompetenciaalapú) tanterv kidolgozása volt, amely már teljesen új és kreatív szemléletet igényelt a vezetőktől, ezzel párhuzamosan a tudományos élet területén mind az oktatók, mind a hallgatók irányába egy új típusú motivációs rendszer bevezetésének igénye fogalmazódott meg. Ennek lényegi eleme az oktatók tekintetében a tudományos fokozat megszerzésének támogatása volt mind anyagi, mind munkaidő-kedvezmény biztosításával. Az az Idegennyelvi Intézet munkatársai a tudományos fokozat megszerzéséhez szükséges nyelvek elsajátításában támogatták a parancsnok törekvéseit. A hallgatói tehetséggondozás tekintetében a tudományos diákköri mozgalom fejlesztése és a házi, illetve az országos versenyeken kiemelkedő eredményt elérők elismerése

9 A kifejezést a 11/1992 (III. 5.) AB határozat használta.

10 Itt elsősorban az új rendőrségi törvény kialakításához köthető kérdések játszottak szerepet.

11 Ekkor vetődött fel első ízben az önkormányzati rendőrség esetleges szerepe is.

kapott nagyobb hangsúlyt. A házi verseny első helyezettei az adott tantárgyból jeles vizsgaosztályzatot kaptak, az országos versenyeken helyezést elérők dolgozatait szakdolgozatként, jeles eredménnyel fogadták el. Ezeket a kérdéseket a tanulmányi és vizsgaszabályzatban rögzítették. A hallgatók részére a tanszékek többfordulós szakmai-tudományos tanulmányi versenyt hirdethettek, amely versenyek helyezettei az adott tantárgyból jeles vizsgaosztályzatot kaptak. A hallgatók ösztönzésére a tudományos és a tanulmányi ösztöndíjrendszer került bevezetésre, amelynek keretében az adott félév minden hónapjában differenciált, eredményfüggő ösztöndíjat biztosítottak részükre. Találós és a Főiskola integratív szellemiségét megjelenítő mottó is született Dános Valér vezetői időszakában, amely a következőképpen szól: „*Kutatjuk-e, amit oktatunk, és oktatjuk-e, amit kutatunk?*” A későbbiekben az újonnan létrehozott RTF Rendészeti Vezetőképző és Kutató Intézet főigazgatója, Finszter Géza r. ezredes irányította és felügyelte a tudományos munkát. Ebben az időszakban az oktatók 81,9%-a egyetemi végzettséggel, 74%-a idegennyelv-ismerettel és 14,5%-a tudományos fokozattal rendelkezett (Virányi, 2019). A Főiskola élén ismét változás történt ugyanis 1996. január 1-jétől Fazekas Attila r. dandártábornok kapott kinevezést a Főiskola parancsnoki posztjára. Munkáját a tudományos ügyek vitelében oktatási és tudományos helyettesként továbbra is Finszter Géza r. ezredes látta el¹². Az embert próbáló beosztás komoly teherrel járt, ezért 1996. május 1-jével a funkciók szétválasztása megtörtént és Finszter Géza önálló tudományos helyettesé avanszált, míg az ugyancsak önállósuló oktatási helyettesi posztot Blaskó Béla r. ezredes vette át, aki 1997. május 1-jével megbízott, majd augusztus 1-től kinevezett főigazgatóként került a Főiskola élére. Az időszak kiemelkedő rendezvénye a Közép- és Kelet-európai Rendőri Akadémiák V. Rektori Konferenciája volt, amely 16 külföldi delegáció részvételével valósult meg, és igen fontos tudománystratégiai jelentőséggel bírt. Ugyancsak fontos esemény volt az Európai Rendőrtisztviselői Főiskolák Szövetsége (AEPC) tagságának elnyerése. Az új főigazgatónak hivatalba lépése után azonnal stratégiai kérdéseket kellett megoldani, amelyek közül a legnagyobb kihívás az akkreditáció sikerre vitelében jelentkezett. A tét óriási volt a Főiskola számára: fellendülő pálya a felsőoktatásban vagy akadémiai történő visszaminősítés. A Magyar Akkreditációs Bizottság (továbbiakban: MAB) által meghatározott ütemezésnek megfelelően az 1997/1998. tanévben sikeresen megtörtént az Főiskola intézményi akkreditációja. A MAB 1999. évi plénumhatározata szerint az intézmény tovább folytathatta képzési és kutatási tevékenységét a következő program-akkreditációig. Bár a MAB megadta az engedélyt, de jelezte, hogy a tudományos fokozattal bírók száma, főként

12 Ugyanekkor az általános helyettesi pozíciót dr. Dénes Sándor r. ezredes töltötte be.

a szaktanszékeken, alacsony. Ennek oka az volt, hogy az egyes rendészeti ágazatoktól a főiskolára került kollégák zöme – akik korábbi szolgálati helyükön kiváló munkát végeztek – nem rendelkezett tudományos minősítéssel, a fokozatosok többsége az általános tárgyakat oktató tanszékekről kerültek ki.

Blaskó tábornok úr elévülhetetlen érdeme, hogy hatékony lépéseket tett az első akkreditáció érdekében, és a Főiskola felsőoktatási intézmény maradhatott. Természetesen ez a munka nem járt volna sikerrel, ha a Belügyminisztérium támogatását nélkülözni kellett volna. Ebben a folyamatban Janza Frigyes r. ezredes (később vezérőrnagy) nyújtott óriási segítséget a Főiskolának és így sikerült a szakadék széléről visszarángatni az intézményt. A főigazgatót felkészült munkatársi közösség támogatta¹³, melynek központi egyénisége Lőrincz József bv. ezredes (később dandártábornok) volt, aki 1998 március 1-jétől töltötte be a tudományos főigazgató-helyettesi beosztást. Az akkreditációs észrevételek által teremtett kényszerhelyzetnek köszönhetően indult meg a PhD-fokozatok nagyobb számban való megszerzése és ezzel a tudományos mutatók javulása is. A tudományos főigazgató helyettesi posztot¹⁴ 2003. március 1-jétől Németh Zsolt r. ezredes vette át, akinek a nevéhez fűződik az intézmény kutatásfejlesztési stratégiájának alakítása és az akkreditációs felzárkóztatás további dinamizálása. A Főiskola személyi feltételei, illetve oktatóinak mutatói 2000–2003. között ugyan lassú, de biztató javulást mutattak. Ugyancsak ennek az időszaknak volt fontos eseménye a BM Oktatási és Tudományszervezési Főigazgatóság¹⁵ létrejötte és munkája, amelynek iránymutatásai alapjaiban meghatározták a belügyi kutatások és tudományosság egyes szegmenseit. Az intézmény ebben az időszakban 150 főállású tanárt foglalkoztatott, közülük 130-an oktatói fokozattal rendelkeztek; két fő a tudomány (MTA) doktora, valamint 26 fő PhD tudományos fokozattal bírt; öten habilitáltak; 60 főnek felsőfokú, 75 főnek középfokú és 30 főnek alacsonyabb fokú állami nyelvvizsgálója volt. Nagyon fontos, hogy a Főiskola komoly külső szakemberekből álló mentori támogatókkal bírt, akik nevének felidézése nem maradhat ki a historikumból: Szabó András, Katona Géza, Kertész Imre, Békés Imre, Tauber István. A szakmai önreflexió jegyében a Főiskolán több szakmai-tudományos kiadvány jelent meg (Magyar Rendészet, Rendvédelmi Füzetek, Rendjel), amelyekben és a honlapon folyamatosan nyomon követhetők voltak a legfontosabb tudományos törekvések és eredmények. Ugyancsak kiemелendő, hogy ebben az időszakban történtek meg az előkészületek a Magyar Rendészettudományi Társaság megalapítására.

13 E közösség tagjai voltak: Virányi Gergely, Lőrincz József, Sárkány István, Finszter Géza, Németh Zsolt.

14 A szervezeti változások miatt ez a beosztás 2006. március 1-jétől tudományos rektorhelyettesi elnevezést kapott.

15 Ez a szervezeti egység, ezzel a megnevezéssel 1998 és 2003 között működött.

A Főiskola élén 2005-ben vezetői váltás történt: a két sikeres főigazgatói ciklust maga mögött tudható Blaskó Béla r. vezérőrnagyot követő időszakban Sárkány István r. dandártábornok lépett a Főiskola főigazgatói sorába (Virányi, 2019). A nevéhez köthető időszakhoz tartozik, hogy egyre nőtt a tudományos fokozattal rendelkezők száma. Ennek a helyzetnek igazi jelentősége a mesterképzés beindításakor, majd később az egyetemi karrá válás során mutatkozott meg. Az időszakban több fontos konferencia zajlott, melyek közül kiemelem az akkori Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletével közösen szervezett konferenciát, valamint a terrorizmus ellenes harc élvonalába tartozó országok Budapesten szolgálatot teljesítő diplomatáinak részvételével több ízben zajló konferenciát. Sajnálatos történés volt 2007-ben, hogy elsősorban pénzügyi okok miatt („sok a magasabb vezetői szint”) az önálló tudományos rektorhelyettesi pozíció megszűnt, és a második ciklusát töltő Németh Zsolt r. ezredes távozott a beosztásból. A tudományos portfóliót Virányi Gergely ny. hőr. ezredes, oktatási rektorhelyettes 2007. november 1-jén kapta meg, és így feladatköre mindkét ügyek vitelét magába olvasztotta. A hallgatói tehetséggondozás fontos állomásaként 2008. december 1-jén megalakult a Szent György Szakkollégium, az ifjú tudósutánpótlás egyik meghatározó szervezete. Fontos esemény volt a 2009-ben megvalósult második akkreditációs folyamat, amelynek megállapításai már minőségi változást jeleztek a korábbihoz képest, azonban a minősített oktatók számát illetően a MAB még mindig javulást várt. Ebben az időszakban a hatékony tudományszervező tevékenységnek köszönhetően jelentős eseményekre került sor, amelyek közül kiemelkednek „*A felsőoktatás, a rendészeti felsőoktatás és a belügyi képzés modernizációja*” című konferencia; a XXX. Jubileumi OTDK Had- és Rendészettudományi Szekció; a Bűnügyi Oktatók Találkozója és a Rendészeti Ágazat Doktoranduszainak III. Országos Fóruma. Az egyetemmé válás előestéjén a Főiskola főállású oktatóinak száma 90 fő volt. Oktatói besorolásuk: hat egyetemi tanár; egy egyetemi docens; tíz főiskolai tanár; 17 főiskolai docens; 14 főiskolai adjunktus; 19 főiskolai tanársegéd; két nyelvtanár; három testnevelő tanár; 18 szaktanár. Főállású kutatója továbbra sem volt a főiskolának. Meghatározó esemény történt a Főiskola életében, amikor 2009-ben sor került a második akkreditációra, amely már sokkal jobb eredményeket hozott a tudományos minőséget illetően. A beosztott oktatói állomány körében, ahol bár növekedett a fokozatosok száma, sokan még doktori tanulmányaikat folytatták. A változásban a jogszabályi háttér változásának is jelentős szerepe volt, mert az oktatói ranglétrán történő előrejutásnak a színvonalas tudományos tevékenység folytatása és a fokozat megszerzése volt a feltétele. Ennek a folyamatnak igazi jelentősége a 2008 szeptemberében bevezetett rendészeti vezető mesterképzési szak elindulásával nyert jelentőséget, majd később az egyetemi karrá válás során profitáltunk belőle.

Az egyetemmé válástól napjaink időszerű feladataig (2012–2021)

A 2010-ben megalkotott Nemzeti Együttműködés Programja új fejlődési pályára állította a honi felsőoktatási rendszert, és egyértelmű kormányzati célként jelent meg a felsőoktatás és a szakképzés célszerűsítése. A nagyívű munka a rendvédelmi felsőoktatás tekintetében 2011-ben indult el és hamarosan határozott szakmapolitikai szándékként jelent meg, amikor a kormányzat megteremtette a Nemzeti Közszerződési Egyetem létrehozásának alapjait. Az egyetem három intézmény – a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem, a Rendőrtiszti Főiskola és a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás-tudományi Kar – jogutódjaként jött létre 2012. január 1-jén. A Főiskola tekintetében mindez azt jelentette, hogy az egyetemen belül megalakult a Rendészettudományi Kar (továbbiakban: RTK), melynek élén, tulajdonképpen első dékánként, Sárkány István r. vezérőrnagy állt. A tudományos terület felelőseként a tragikus körülmények között elhunyt Molnár Miklós nevét jegyezhetjük meg, aki nemzetközi és tudományos dékánhelyettesként 2012. január 1. és – formálisan – 2014. július 26. között látta el ezt a beosztást.

Hamarosan megtörtént az új dékáni pályázat kiírása, amelyet Ruzsonyi Péter bv. ezredes nyert el, aki 2012. április 1-jén lépett hivatalba és 2015 nyaráig töltötte be a dékáni posztot. A bolognai folyamat részeként a több évtizedes múltira visszatekintő duális képzést a 2013–2014-es tanévtől, felmenő rendszerben egy új, több ciklusú képzés váltotta fel (Forgács, 2020). Ennek az időszaknak fontos feladata volt a doktori iskola tudományos alapjainak letétele, a minősített oktatók számának növelése (ugyanis a 2009-es akkreditáció ezt továbbra is előírányozta), valamint a Tudományos Előrehaladási Bizottság működtetése és ezzel a tudományometriai kondíciók figyelemmel kísérése. Az illetmény nélküli szabadságon tartózkodó Molnár Miklós feladatait megbízással Sallai János r. ezredes látta el 2013. augusztus 1. és 2014. július 31. között, majd ugyancsak megbízással Nagy Judit r. ezredes folytatta a tudományos ügyek viteléért felelős vezetők névsorát. Ennek az időszaknak legfőbb eredményeit a tudományometriát középpontba helyező gondolkodásmód kialakítása és a „Magyar Tudomány Ünnepe” című rendezvénysorozatba való intenzívebb bekapcsolódás jelentették.

A 2015. június 1-jén hivatalba lépő Boda József nb. vezérőrnagy dékánként határozott tudományos elképzelésekkel érkezett a karra, amelyek megvalósításában Dr. Nagy Judit r. ezredes mint nemzetközi és tudományos dékánhelyettes támogatta, mindaddig, amíg elnyerte a nemzetközi rektorhelyettesi pozíciót. Ezen időszak kiemelt feladata továbbra is a Rendészettudományi Doktori

Iskola elindítása, a tudományos fokozattal rendelkező oktatók számának növelése és a „*Magyar Rendészet*” című szaklap magasabb minősítésének elérése volt. Ezekkel az elvárásokkal párhuzamosan jelent meg a legfőbb küldetés: a rendésztudomány beágyazottságának további erősítése. Mészáros Bence r. ezredes, aki a nemzetközi és tudományos dékánhelyettesi feladatokat 2017 áprilisától látta el, jelentős eredményekkel járult hozzá a kar elismertségének növeléséhez. Feltétlenül ki kell emelni a nagyívű KÖFOP program koordinálását és az RTK igen jó reprezentáltságát ebben a folyamatban, amelyet 27 tudományos műhely magába foglaló sikeres projekt fémjelez. Tovább folytatódott a már korábban megkezdett tudományometriai mutatók adatszolgáltatáson alapuló figyelemmel kísérése, amely a tudományos minőség fontosságát erősítette. Azonban ennek az időszaknak vitathatatlanul a legsikeresebb eseménye a 33. OTDK megrendezése volt 2017 áprilisában, amelyet többek között dékánhelyettes úr koordinált. A leköszönő Boda József dékán úr utódjaként Ruzsonyi Péter bv. dandártábornok, 2018. június 16-tól – immár második alkalommal – lépett az RTK dékánjai sorába. Az egyre jobban felpezsdülő tudományos élet és az ehhez köthető magasabb szintű elvárások indokoltá tették a nemzetközi és a tudományos területek szétválasztását, ugyanis a napi gyakorlat bizonyította ennek halaszthatatlanságát. A hatékonyabb tudományos szervező munka érdekében javaslattal élt az egyetem vezetői felé. Az előterjesztés kedvező fogadtatásban részesült és valamennyi kar tekintetében újra életre hívták az önálló tudományos dékánhelyettesi pozíciót, amelyet majd 2019 februárjától e sorok írója tölt be. Ezzel egyidejűleg a nemzetközi dékánhelyettesi feladatok Mészáros Bence r. ezredes feladatkörébe maradtak.

A továbbiakban „de lege ferenda” jelleggel, tudományos dékánhelyettesként, a továbblépés fontosabb irányait rögzítem. Alapvető célkitűzés, hogy a Nemzeti Közszerületi Egyetem az egyik elsővonalbeli minőségi honi felsőoktatási intézménnyé váljon és ezzel párhuzamosan a nemzetközi elismertsége is növekedjen. Ennek érdekében sokrétű feladatoknak kell eleget tenni, azonban aligha vitatható, hogy a tudományos minőség fejlesztése az egyik központi érték ebben a munkában. A mai világban azonban a tudományos bezárkózás és a partikularizmus már nem járható út, ezért a nemzetközi tudományos láthatóság növelése a jelen meghatározó feladata. Az RTK és az egyén érdeke egyaránt megkívánja a tudatos karrierépítést, amelyet a későbbi előmenetelben a nemzetközi térben is megjelenő publikációs tevékenységgel alapozhatunk meg. Az ennek megfelelő tudatformálás érdekében azt az elméleti modellt/feltételezést célszerű alapul venni, hogy ha valaki tanársegédként belép az oktatási rendszerbe az végső soron egyetemi tanár szeretne lenni. Mindez azt jelenti, hogy a tudományos munkánk súlypontját azokra a területekre kell helyezni, amelyeket az egyetemi tanári

habitusvizsgálatnál is figyelembe vesznek.¹⁶ Fontos változás, hogy az új egyetemi tanári útmutató is általános követelménnyé erősítette a Q1-es vagy Q2-es publikációk meglétét a pályázni kívánók részére. Nyilvánvaló, hogy ennek hatására egyre nagyobb, nemzetközileg is értékelhető publikációs kényszer hárul minden tudományos karriert befutni kívánó oktató részére. Az MTA IX. osztálya hosszú évek óta erőteljesen épít az MTMT által generált tudományos mutatókra, azonban a nemzetközi szintéren megjelent egy újfajta igény, a Q minősítésű publikációk területe. Ebből az következik, hogy a honi MTMT2 és annak tartalma csak országhatárig érvényes és mutatja meg az egyén tudományos arculatát. Nemzetközi tudományos térben ennek az adatbázisnak mérsékelt jelentősége van, mert e közegeben az egyént éppúgy, mint az egyetemeket a (D) Q-cikkek és hivatkozások száma alapján rangsorolják.¹⁷ A magyar egyetemek nem állnak jó helyen ebben a versenyben, ezért paradigmaváltásra van szükség, amely a nemzetközi tudományos láthatóság gyors és hatékony növelését célozza. Ennek az építkezésnek az egyik kitörési pontja a Q és D besorolású publikációk számának növelése. Öröndetes tény, hogy a változás szükségességét felismerve egyre növekedik azon oktatók száma, akik eredményeket tudnak felmutatni ezirányú publikációs tevékenységükben. Vegyük figyelembe, hogy: „*Ha beragadunk, akkor lemara-dunk!*”. Jól láthatóan fel kell készülni arra is, hogy a Q minősítésű publikációk, hivatkozások egyre nagyobb hatást gyakorolnak a honi (belföldi) tudományos minőség mérésére és elismerésére. Várhatóan gondolom, hogy ennek jegyében az MTMT2 hamarosan kialakítja e paraméterek rögzítésének feltételeit, illetve az egyéni tudományos előmenetelben (például egyetemi docensi kinevezés, teljesítményértékelés) követelményként jelenhet meg a Q besorolású közlemény megléte. Ma eljutottunk arra a szintre, hogy az oktatóink rendelkeznek azokkal a folyamatosan ellenőrzött paraméterekkel, amelyek a nemzetközi megjelenés alapvető feltételeit képezik, illetve támogatják (ORCID azonosító, tudományos platformokhoz való csatlakozás, jól karbantartott MTMT felület). Az RTK kiterjedt kutatási portfólióval rendelkezik, amelyben a rövid-, közép- és hosszútávú projektek széles köre azonosítható, melyeket az egyetem honlapján mindenki elérhet. Fontos annak egyértelmű demonstrálása, hogy kutatásaink során szorosra kell fűzni az együttműködést a belügyi tudományos élet valamennyi szereplőjével, és törekedni kell eredményeink nemzetközi térbe való transzponálására is.

Fenti gondolati körhöz tartozik, hogy továbbra is törekedni kell a habilitált doktori cím megszerzésére azoknak, akik a megfelelő képességek és tudományos

16 Az erre vonatkozó regulák 2020. szeptember 1-jével változtak meg, amelyek a MAB Testületének 2020/6/IV/2. számú határozatával módosított, 2019/5/VII/4. számú Útmutatóban jelentek meg.

17 Meg kell jegyezni, hogy az MTMT2 alkalmas arra, hogy a szerzők Q minősítésű cikkeiket megmutassa.

mutatók birtokában vannak, hiszen az egyetemi tanári címig vezető úton ez egy megkerülhetetlen állomás. Ez pedig szoros összefüggést mutat azzal, hogy amennyiben azt akarjuk, hogy az RTK rendészettudományi profilja markánsan megmaradjon, akkor alapvető fontosságú, hogy magunk közül kell az új professzori generációt kinevelni. Ehhez kiváló támogató körülményeket teremtenek az egyetem részéről biztosított feltételek, amelyek közül a Tématerületi Kiválósági Programot és a tudományos adatbázisokhoz való hozzáférés páratlan lehetőségét emelem ki. Igen fontos szerepet tölt be a minőségi kutatások ösztönzése, örvendetes, hogy az egyetem kutatási kataszterében az RTK elismerésre méltóan képviselteti magát. Ugyancsak kiemelkedő eredménynek tartom, hogy karunk ad otthont a Kriminálpszichológiai Kutatóműhelynek, amelynek a tudományos eredmények elérésén túl nem titkolt célja, hogy a kriminálpszichológia hazai központjává váljon.

Kiemelt szerepe van a Rendészettudományi Doktori Iskolának, amely 2015-ben került megalakításra, 2016 évtől kezdődően pedig szervezett idejű képzések meghirdetésével kezdte meg működését. A MAB a Rendészettudományi Doktori Iskolát a 2018/1/V/1/2/1179. számú határozatával akkreditálta és jelenleg is akkreditációs eljárás alatt van, ezért a jelen egyik kiemelt feladata ennek sikerre vitele. A képzés célja a társadalomtudományok tudományterületén belül a rendészettudományok valamennyi részterületét és interdiszciplináris vonatkozásait érintő kérdések kutatása, valamint a rendészettudomány kutatási területein kutatást végző doktoranduszok felkészítése a tudományos fokozat megszerzésére.

Nagyon fontos, hogy a már korábban is említett mértékadó szakmai önreflexió fontos színtere a megújult „*Magyar Rendészet*” című, kari gondozásban, magas színvonalú szervezettséggel megjelenő szakmai folyóirat. A B kategóriás kiadványban interdiszciplináris szemléleten alapuló magyar és idegen nyelvű írások jelennek meg, növelve ezzel a rendészettudomány elismertségét, és folyamatos publikációs felületet biztosítva oktatóinknak. Nem túlzás kijelenteni, hogy szakfolyóiratunk az elmúlt években komoly fejlődésen ment keresztül és ma már a *Belügyi Szemle* komoly vetélytársaként jegyzik. E sorok papírra vetésekor¹⁸ az RTK-n 259 fő dolgozik, akik közül 102 fő vezényelt hivatásos/kirendelt oktatóként tevékenykedik, ebből 48 fő – 47,05% – rendelkezik tudományos fokozattal. A hivatásos jogállású oktatói közösségből két fő egyetemi tanár¹⁹, 22 fő egyetemi docens, míg habilitált doktori címmel 11 fő rendelkezik. Viszonylag magas a mesteroktatók száma, ami 23 főt jelent. A közalkalmazotti

18 2021. július 2.

19 Szomorú napi aktualitás, hogy Prof. Dr. Ruzsonyi Péter prodékán, tanszékvezető egyetemi tanár 2022. június 26-án elhunyt.

állományt összesen 56 fő alkotja, ebből 33 fő – 59% – rendelkezik tudományos fokozattal. Ebben az állománykategóriában nyolc fő egyetemi tanár és 13 fő egyetemi docens dolgozik a karon. A közalkalmazott mesteroktatók száma 14 fő. Az RTK-n egy hivatásos állományú kutató és három fő közalkalmazott kutató dolgozik. A két oktatói állománycsoport összesítése alapján 51,2% rendelkezik tudományos fokozattal. Az RTK munkáját hat fő professzor emeritus segíti. Az RTK aktív állományában lévő MTA doktorok: Finszter Géza és Haller József. Mindezek alapján jól érzékelhetőnek tartom, hogy az RTK az elvárt, sőt az azt meghaladó tudományos minőséget képes a mindennapi életben méltóképpen megjeleníteni. Természetesen a kedvező tudományos tendenciákat továbbra is fenn kell tartani, ehhez megítélésem szerint az alábbi főbb szempontokat kell érvényre juttatnunk a jövőben

„A minőséget nem pótolja a mennyiség, avagy a tudatos publikálás kiemelt szerepe!”

Ha energiát fektetünk tanulmányaink elkészítésébe, akkor olyan felületeken jelenítsük meg ezeket, amelyek a tudományos minőséget növelő tényezők. Elsősorban a Q minősítésű, valamint az MTA által indexált nemzetközi és hazai A és B kategóriás szakfolyóiratokat célozzuk meg. Forduljunk különös érzékenységgel a *Magyar Rendészet* és a *Belügyi Szemle* felé.

„A közösség mindig (vagy általában) több, mint az egyén!”

A tudományos minőség növelésének egyik eszköze lehet a tanszékeken (vagy akár a karokon) átívelő közös tudományos munka, amely azonban szakmai azonosságon alapul és nem egyéni szimpátián. Ennek feltétele a tudományos portfóliók kölcsönös ismerete, a közös tudományos metszéspontok azonosítása, amely alapján például egy többszerzős Q besorolású tanulmány elkészítésének is nagyobb az esélye. Ez persze nem új kutatóműhelyek létrehozását jelenti.

„Lássak és lássanak a nemzetközi térben!”

A tudományos adatbázisok és közösségi tudományos platformok használata is nagyon fontos, hiszen ez biztosítja a nemzetközi tudományos közegehez való csatlakozás lehetőségét. A Nemzeti Közszolgálati Egyetem széleskörűen biztosítja e felületek ingyenes elérését, és a könyvtár munkatársai készségesen segítséget nyújtanak használatukhoz a kevésbé gyakorlott oktatóknak. Fontos, hogy minden oktató és kutató csatlakozzon azokhoz a felületekhez, amelyeken

keresztül interpretálhatóvá válik a munkássága, így különösen ajánlott az ORCID, a Research Gate, a Google Scholar, illetve törekedni kell a Scopus author cím elérésére.

„Gondolkozzunk a tudományról globálisan, de cselekedjünk lokálisan!”

Az egyetem általános, és az oktatók egyéni érdekei pontosan egybeesnek, amelyet a számos eszköz, lehetőség támogat és ösztönöz. Feladat, hogy ezeket kihasználva mindenki a saját területén folyamatosan törekedjen a minőségi tudományos előmenetelre, mert a jövőben az elvesztegetett évek luxusát következmények nélkül nem engedhetjük meg magunknak.

Záró gondolatok

A rendelkezésre álló területi korlátok természetesen nem tették lehetővé, hogy az elmúlt ötven év valamennyi tudományos történést felidézsem. Az olvasó számára talán kicsit szubjektíve közelítettem az utóbbi fél évszázad eseményeihez, ennek pedig az a következménye, hogy sokan nem találják azokat az eseményeket és neveket, amelyek számunkra fontosak. Azonban abban biztos vagyok, hogy az elmúlt fél évszázadban nyújtott teljesítményünk miatt nincs okunk szégyenkezni. A magunk mögött hagyott ötven év fejlődési íve jól mutatja, hogy tudásunkat folyamatosan korszerűsítettük, törekedtünk az elmélet és gyakorlat szintézisére. Hitem szerint ezzel szolgáltuk leginkább a magunk értékeit, és megvalósítottuk a tudományos értelemben vett oldást és kötést. Reményeim szerint sikerült érzékeltetnem, hogy a praktikus ismereteket közvetítő oktatási formától hosszú út vezetett addig, amíg a dogmatika megfelelő interpretálásával beállt az egészséges egyensúly az elmélet és a gyakorlat között. Szakterületünk megnevezésétől független historikuma számomra azt is bizonyítja, hogy minden történelmi és politikai érában, az adott lehetőségeket jól kihasználva hozzájárultunk és folyamatosan hozzájárulunk a honi tudományos élet elmélyítéséhez. A küldetést teljesítettük, mert sajátos viszonyaink között és eszközeinket alkalmazva szembesítettük a lehetségest a valósággal, ami megítélésem szerint minden tudomány legfőbb célja. Álláspontom szerint a tudomány annyit ér, amennyit abból hasznosítani tudunk, így fontos jövőbeni feladatunk az elmélet és a gyakorlat értékteremtő módon való, de ugyanakkor pragmatikus szemléletmódon alapuló közelítése. Mindez praktikus megközelítésben azonban azt is jelenti, hogy az előttünk álló további feladatokra úgy tekintsünk, mint a rendészettudomány iránt elkötelezett oktatóhoz méltó

tudományos és szakmai kihívásra. Végezetül arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a tudományos minőségfejlesztés csak a feladataink egy részét képezi, alapküldetésünket, a magas színvonalú oktató-nevelő munkát ez nem helyezheti törésbe, azaz a két terület között mindig fenn kell tartani az optimális arányokat. Meglátásom szerint ennek érdekében leghelyesebb, ha a klasszikus biliárdjáték fő szabályát követjük: „*Csak akkor érvényes, ha az egyik lábunk mindig a földön van!*”

Ehhez kívánok magunknak továbbra is sok szerencsét, kitartást és bölcsességet!

Felhasznált irodalom

Forgács J. (2020). A reintegrációs tisztek képzésének fejlődési íve. *Magyar Rendészet*, 20(4), 71–83. <https://doi.org/10.32577/mr.2020.4.4>

Péter J. (1984). A magas szintű belügyi szakemberképzés lehetőségeiről. *Belügyi Szemle*, 22(9), 3–8.

Sz.n. (1984). A Rendőrtiszti Főiskola oktató-nevelő munkájának tartalmi elemeiről. Interjú Győrök Ferencsel. *Belügyi Szemle*, 22(9), 25–35.

Virányi G. (2019). *Határőrizeti és határrendészeti tisztképzés 1903-2011*. Dialóg Campus Kiadó.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Pallo J. (2022). A rendvédelmi felsőoktatás, mint belügyi tudományosság egyik oszlopa. *Belügyi Szemle*, 70(10), 2077–2094. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.10.9>